

การจัดสรรสัดส่วนการลงทุนหลังเกษียณโดย คำนึงถึงความไม่แน่นอนของอายุขัย

Independent Study

การจัดสรรสัดส่วนการลงทุนหลังเกษียณโดย คำนึงถึงความไม่แน่นอนของอายุขัย

นายภูมิพิศ บุญธรรมจินดา
รหัสนักศึกษา 5920313011

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้บุคคลที่เกษียณอายุแล้วหรือใกล้เกษียณอายุทราบถึงการจัดสรรสัดส่วนการลงทุนหลังการเกษียณเพื่อให้ได้อัตราถอนเงินสูงสุดและอัตราความผิดพลาดที่ยอมรับได้ ซึ่งสินทรัพย์ที่ใช้มี 2 ชนิด ได้แก่ ตราสารหนี้ และหุ้นสามัญ โดยใช้แบบจำลองมอนติคาร์โล (Monte Carlo Simulation) เพื่อหาอัตราความผิดพลาดของพอร์ตการลงทุน เนื่องจากการวางแผนทางการเงินเพื่อการเกษียณอายุโดยทั่วไปจะใช้การกำหนดระยะเวลาที่คาดว่าจะดำรงชีวิตเป็นค่าตายตัว ซึ่งขัดแย้งกับหลักความเป็นจริงที่ว่าชีวิตเป็นสิ่งไม่แน่นอน ดังนั้นการพัฒนาแบบจำลองในการศึกษาครั้งนี้จึงมีการใช้ทฤษฎีความน่าจะเป็นในการเสียชีวิตของแต่ละช่วงอายุเข้ามาช่วยในการประมวลผล เพื่อสะท้อนถึงความไม่แน่นอนของอายุขัย ผลการศึกษาพบว่า ในช่วงเริ่มต้นของการเกษียณ ณ อายุ 55 และ 60 ปี นักลงทุนยังมีความจำเป็นที่ต้องลงทุนในสินทรัพย์ที่มีความผันผวนสูงอย่างหุ้นสามัญอย่างน้อยร้อยละ 65 เนื่องจากยังมีระยะเวลาที่คาดว่าจะดำรงชีวิตอยู่ยาวนานกว่า 20 ปี โดยมีอัตราถอนเงินที่เหมาะสมในช่วงแรกอยู่ที่ร้อยละ 5.0 ถึง ร้อยละ 7.0 ขึ้นอยู่กับความสามารถในการยอมรับความเสี่ยงของนักลงทุน หลังจากนั้นเมื่อผู้เกษียณมีอายุมากขึ้นอัตราถอนเงินที่ได้รับจะสูงขึ้นตามไปด้วย โดยนักลงทุนควรลดสัดส่วนการลงทุนในหุ้นสามัญลงและเพิ่มการลงทุนในตราสารหนี้ขึ้นตามอายุที่มากขึ้น เพื่อเพิ่มความแน่นอนให้แก่พอร์ตการลงทุน

คำสำคัญ: การจัดสรรสินทรัพย์หลังการเกษียณอายุ, อัตราถอนเงิน, อัตราความผิดพลาด, Monte Carlo Simulation, ตารางมรณะ